

Online meer brieven, blogs en reacties
www.fd.nl/optiek/blogs

Optiek

Tussen banen? Geen compensatie maar participatie

Zakenkabinet
Sociale Zaken
Ila Kasem

Hoewel ons economisch model en de invulling van arbeidsrelaties in de afgelopen decennia drastisch gewijzigd zijn, heeft de wijze waarop we met tijdelijke werkloosheid omgaan nauwelijks een verandering ondergaan. Weliswaar is de druk om actief te solliciteren aanzienlijk verhoogd, maar het principe is nog steeds hetzelfde: de werkzoekende zit thuis en wordt hiervoor financieel gecompenseerd.

Het denken over werkloosheid moet fundamenteel veranderen. Om te beginnen door te stellen dat mensen per definitie tussen banen in zitten (in between jobs). Niet als eufemisme of als grap, maar letterlijk. Voorts betekent tussen banen in zitten niet dat je

Politiek heeft mond vol over participatie, maar de praktijk is niet eenvoudig te realiseren

thuis zit en hard solliciteert, maar dat je in de gelegenheid wordt gesteld direct aan de slag te gaan (bridge employment).

Fiscale en andere barrières die talentvolle en gemotiveerde mensen enerzijds en maatschappelijk betrokken werkgevers anderzijds in de weg zitten, moeten worden geslecht. Zo zijn de rechten en plichten van werkgevers en werknemers op dit gebied niet voldoende transparant en eenduidig. Met name op fiscaal gebied voert de overheid een inconsequent beleid. Terwijl de politiek de mond vol heeft van het belang van participatie, blijkt de praktijk niet eenvoudig te realiseren.

Als Albert Heijn een voetbaltoernooi voor verstandelijk gehandicapten organiseert mag het geen 'in between' op basis van gunstige condities inzetten. AH is een commerciële werkgever. Organiseert de gemeente Almere dit toernooi, dan mag het wel. De gemeente is een not-for-profit organisatie. Een merkwaardig onderscheid, temeer omdat

overheid en semi-publieke organisaties de komende jaren eerder minder dan meer bereid zullen zijn om mensen binnen de eigen geledingen aan werk te helpen.

De aanpak om bridge employment tot een succes te maken is relatief eenvoudig. Naast het wegnemen van de fiscale barrières is het een kwestie van eenvoudig organiseren. Reïntegratiebedrijven kunnen hierin een sleutelrol vervullen. Zij begeleiden en coachen immers mensen al naar reguliere banen. Door hen ook in staat te stellen te bemiddelen richting tijdelijke of projectmatig maatschappelijke functies, wordt hun infrastructuur beter benut. De kosten voor de inzet van de reïntegratiebedrijven zijn voor rekening van de werkgever. Dat is redelijk, omdat deze tegen beperkte kosten een gekwalificeerde en gemotiveerde werknemer krijgt aangereikt.

Voor iedereen betekent dit winst. Voor de gemotiveerde in betweener betekent het dat zijn kennis en ervaring kunnen wor-

den uitgebouwd en dat hij zijn netwerk kan verbreden. Voor de werkgever betekent dit dat deze zich stevig en kwalitatief hoogstaand maatschappelijk kan manifesteren. Voor de overheid betekent het winst, omdat het beschikbare arbeidspotentieel beter benut wordt en de motivatie en kwaliteit van de mensen die zich tussen banen in bevinden gewaarborgd blijven.

Het denken over mensen die tijdelijk zonder baan zitten verdient nuance. Het gros van de mensen wil dolgraag aan de slag. Het vervullen van een serieuze tijdelijke maatschappelijk relevante rol is voor veel mensen een prima optie. We mogen ons hierbij niet laten misleiden door de cijfers die ons het idee geven dat het allemaal wel meevalt.

Ila Kasem beheert in het Zakenkabinet de portefeuille Sociale Zaken. Hij is partner van Van de Bunt Adviseurs en bestuurslid van de Nederlandse Stichting voor Psychotechniek.

Hoewel de werkloosheidscijfers achterblijven bij de angstaanjagende ramingen van het CPB, gaan daarachter veel persoonlijk leed en een bizarre onderbenutting van menselijk potentieel schuil. Onder de werklozen bevinden zich goed opgeleide en ervaren mensen. Het denken over ongewenste verandering van baan en fiscale wet- en regelgeving staan echter voor de hand liggende (tijdelijke) arbeidsrelaties in de weg.